Reti gadās romāns, kas par neseno pagātni stāsta tik pārliecinoši, un vēl retāk gadās tāds, kurā abi galvenie varoņi ir absolūti reāli un dzīvi cilvēki – līdz tādai pakāpei, ka, noliekot izlasīto grāmatu, rodas sajūta, ka pazīstat viņus tik labi kā vistuvākos draugus. Grūti iztēloties lasītāju, kurš, iepazinies ar tik spilgti veidotiem tēliem kā šie, neatskārstu, cik neparasts talants ir rakstniekam, kurš tos radījis.

Džonatans Ko, britu rakstnieks,
Guardian Books of the Year 2009

Absolūti spoža grāmata, kurā parādīta sirdi plosošā atšķirība starp to, kādi mēs bijām, un to, kādi esam. [..] Izcilākais neparastais mīlasstāsts kopš "Laika ceļotāja sievas". Ikviens lasītājs iemīlēsies tajā. Un ikviens lasītājs vēlēsies, kaut jel pats būtu to sarakstījis.

Tonijs Pārsonss, britu žurnālists un rakstnieks

Liels, aizraujošs, gudrs, fantastiski labi lasāms romāns, [..] spoži un detalizēti atainotas pēdējās divas desmitgades britu kultūras un politikas dzīvē. Ideāla pludmales lasāmviela cilvēkiem, kuriem parasti riebjas pat doma par pludmales lasāmvielu.

Niks Hornbijs, britu rakstnieks

Visuzjautrinošākā, visburvīgākā grāmata, kādu esmu lasījusi ilgu gadu laikā. Galvenais, tā ir briesmīgi, šerminoši, absolūti, simtprocentīgi godīga un atbilstoša realitātei: es izdzīvoju katru lappusi.

Dženija Kolgana, britu rakstniece

Šogad ir ļoti grūti atrast romantisku komēdiju, kas būtu smeldzīgāka un sirsnīgāka nekā stāsts par Deksu un Emu.

Independent

Deivid Nicholls

One Day

Deivids Nikolss

Viena diena

No angļu valodas tulkojusi
Silvija Brice

821.111-31
Ni 788

David Nicholls

ONE DAY

Copyright © David Nicholls 2009
Cover Art © 2011 Focus Features LLC. All Rights Reserved.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Kriminālliikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.[1] pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Silvija Brice, 2011
© Mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2011, 2025
ISBN 978-9934-33-085-8

Maksam un Romijai – kad būsiet paaugušies.
Un Hannai, kā vienmēr.

Kam domātas dienas?
Dienās mēs dzīvojam.
Tās nāk un modina mūs
Atkal un atkal.
Tajās mums jābūt laimīgiem:
Kur citur mēs varam dzīvot?

Tiklīdz meklējam atbildi citu,
Priesteris kopā ar ārstu,
Garajām drānām plandot,
Jau steidz šurp pāri pļavai.

Filips Lārkins, “Dienas”

PIRMĀ DAĻA

1988–1992

Agrīnie divdesmitie

Tā man bija neaizmirstama diena, jo radīja manī lielas pārmaiņas. Bet tāpat jau notiek ikvienā dzīvē. Iztēlojieties tajā vienu atsevišķu dienu un padomājiet, cik citāda varētu būt bijusi tās gaita. Apstājies, lasītāj, un krietnu brīdi padomā par garo ķēdi, savītu no dzelzs vai no zelta, no ērkšķiem vai no ziediem, par ķēdi, kas nemūžam nebūtu tevi savažojusi, ja tās pirmais posms nebūtu tapis tajā neaizmirstamajā dienā.

Čārlzs Dikenss, "Lielās cerības"

PIRMĀ NODAĻA

Nākotne

PIEKTDIENA, 1988. GADA 15. JŪLIJS

Rankeilorstrīta, Edinburga

– Manuprāt, vissvarīgāk ir radīt atšķirību, – viņa sacīja. – Saproti, pa īstam kaut ko mainīt.

– Mainīt pasauli, vai tā tu to domā?

– Ne jau gluži visu pasauli. Tikai to mazo gabaliņu, kas tev visapkārt.

Brīdi abi gulēja klusēdami viens otra līkumā šaurajā gultiņā un tad sāka smieties klusās pirmsausmas balsīs. – Neticami, ka es to pateicu, – viņa novaidējās. – Izklausās diezgan banāli, vai ne?

– Diezgan banāli.

– Es cenšos tevi iedvesmot! Cenšos iejūsmināt tavu apsūbējušo dvēseli diženajam piedzīvojumam, kas tevi gaida. – Viņa pagriezās ar seju pret puisi. – Bet tev tas, protams, nav vajadzīgs. Nākotne tev droši vien izplānota visos sīkumos, ka prieks. Pa rokai glabājas mazs darba plāns vai kas tamlīdzīgs.

– Kur nu.

– Tātad – ko tu darīsi? Kāda ir dižā iecere?

– Vecāki savāks manas mantas un aizvedīs pie sevis, tad es dažas dienas padzīvošu viņu Londonas dzīvoklī, satikšos ar draugiem. Pēc tam uz Franciju...

– Ļoti jauki...

– Pēc tam, iespējams, uz Ķīnu, paskatīties, kā tur ir, tad varbūt mazliet paceļot pa Indiju...

– *Paceļot*. – Viņa nopūtās. – Cik paredzami.

– Kas vainas ceļošanai?

– Drīzāk tā ir bēgšana no realitātes.

– Manuprāt, realitāte tiek stipri pārvērtēta, – viņš sacīja, cerēdams, ka tas izklausīsies noslēpumaini un harismātiski.

Meitene pavīpsnāja. – Nav jau slikti, ja tik to var atļauties. Kāpēc tu vienkārši nepasaki: "Es braucu brīvdienās uz diviem gadiem"? Tas ir viens un tas pats.

– Tāpēc, ka ceļošana paplašina gara apvāršņus, – viņš atteica, paslējās uz elkoņa un noskūpstīja meiteni.

– Ak, man gan šķiet, ka tie gara apvāršņi tev jau tāpat ir drusku par plašiem, – viņa attrauca un novērsās, vismaz pagaidām. Abi atkal atlaidās uz spilvena. – Turklāt es nejautāju par to, ko tu darīsi nākamajā mēnesī, es jautāju par tālāku nākotni, kad tev būs, nu, es nezinu... – Viņa apklusa, it kā uzburtu iztēlē kādu fantastisku ideju, līdzīgu piektajai dimensijai. – *Četrdesmit* gadu vai tamlīdzīgi. Kāds tu gribi būt, kad tev būs četrdesmit?

– *Četrdesmit*? – Likās, arī viņš īsti nespēj to iztēloties. – Nezinu. Vai drīkst atbildēt "bagāts"?

– Tik... tik sekli.

– Nu labi, tad slavens. – Viņš sāka skūpstīt meitenes kaklu. – Diezgan perversi, ne?

– Tas nav perversi, tas ir... aizraujoši.

– "Aizraujoši"! – Puisis tagad atdarināja viņas balsi ar vieglo Jorkšīras akcentu, piešķirdams vārdam vientiesīgu skanējumu. Smalko aprindu jaunekļi šādi ērmojās visai bieži, it kā viņas akcents būtu kaut kas neparasts un dīvains, un šī nebija pirmā reize, kad aiz nepatikas pret šo puisi viņai pārskrēja šermuļi, reizē piešķirdami drosmi. Viņa atvirzījās nostāk, līdz mugura pieskārās vēsajai sienai.

– Jā, aizraujoši. Mums taču ir jājūt aizrautība, vai nav tiesa? Tik daudz iespēju! Kā teica vicekanclers: "Iespēju durvis ir plaši atvērtas..."

– "Un jūsu vārdi būs nākotnes avīzēs..."

– *Nav* diez cik ticams.

– Nu un tu jūti aizrautību?

– Es? Pasaulīt, nē, man ir drausmīgi bail.

– Man arī. Ak kungs... – Viņš pēkšņi pagriezās un pasniedzās pēc cigaretēm uz grīdas pie gultas, itin kā vajadzētu nomierināt nervus. – Četrdesmit gadu. Četrdesmit. Kaut kas traks.

Pasmaidījusi par šīm bažām, viņa nolēma pieliet eļļu ugunī. – Tātad, ko tu darīsi, kad tev būs četrdesmit?

Viņš domīgi aizsmēķēja cigareti. – Redzi, lieta tāda, Em...

– "Em"? Kas tā par "Em"?

– Citi sauc tevi par Emu. Esmu dzirdējis.

– Jā, *draugi* sauc mani par Emu.

– Tad vai es drīkstu saukt tevi par Emu?

– Droši, *Deks*.

– Nu re, esmu padomājis par tā dēvēto "novecošanu" un nācis pie slēdziena, ka vēlos palikt tieši tāds, kāds esmu patlaban.

Deksters Meihjū. Meitene caur pieri palūrēja uz viņu, atbalstījušos pret lēto, kniedēto vinila galvgali, un pat bez brillēm skaidri redzēja, kāpēc viņš vēlas palikt tieši tāds kā patlaban. Acis bija aizvērtas, cigarete gurdeni pielipusi apakšlūpai, ausma caur aizkaru sarkano filtru sildīja viņa vaigu. Viņš pamanījās izskatīties tā, it kā pastāvīgi pozētu fotogrāfijai. Pēc Emmas Morlijas domām, "glīts" bija muļķīgs deviņpadsmitā gadsimta vārds, taču cita piemērota vārda nebija, varbūt vēl vienīgi "skaists". Viņa seja bija no tādām, kurās caur ādu skaidri sajaušami kauli, it kā pat

kails galvaskauss būtu pievilcīgs. Smalki veidots deguns, šobrīd mazliet spīdīgs, zem acīm tumši pusloki, gandrīz vai līdzīgi zilumiem, – goda zīme, ko piešķīrusi smēķēšana un daudzie vēlie vakari, spēlējot pokeru uz izģērbšanos un tīši zaudējot Bīdeilsas mākslas internātskolas meičām. Viņam piemita kaut kas no kaķa. Smalki iezīmētas uzacis, pašapzinīgs vaibsts ap muti, lūpas mazliet par tumšām un pilnīgām, taču tagad sausas un sasprēgājušas, iekrāsojušās violetas no bulgāru sarkanvīna. Par laimi, vismaz mati viņam bija šausmīgi, aizmugurē un sānos apcirpti īsi, toties ar muļķīgu cekulu virs pieres. Matu savaldīšanai izmantotā želeja bija izkūpējusi, un cekuls tagad slējās gaisā pūkains un šķelmīgs kā smieklīga cepurīte.

Neatvērdams acis, Deksters izpūta dūmus caur degunu. Viņš nepārprotami juta, ka tiek vērots, jo iebāza vienu plaukstu sev padusē, sasprindzinādams krūšu muskuļus un bicepsu. No kurienes tādi muskuļi? Tak ne jau no sporta, ja vien par sportu neuzskata peldēšanos pa pliko un biljarda spēlēšanu. Varbūt stiprā veselība ģimenē tika vienkārši pārmantota – tāpat kā vērtspapīri un labas mēbeles. Jā, tātad glīts vai pat skaists, raibo bokseršortu augšmalu pavilcis lejup līdz gūžas kauliem, četru koledžas gadu noslēgumā nezin kā nokļuvis šajā šaurajā gultiņā viņas īrētajā kambarītī. "Glīts"! Par ko tu sevi iedomājies – par Džeinu Eiru? Kļūsti reiz pieaugusi. Esi prātīga. Nezaudē galvu.

Emma izņēma cigareti viņam no lūpām. – Varu iztēloties tevi četrdesmit gadu vecumā, – viņa sacīja ar ļaunprātības pieskaņu balsī. – Varu to aprakstīt jau šo pašu brīdi.

Viņš pasmaidīja, nevērdams vaļā acis. – Tad apraksti.

– Nu labi... – Emma paslējās augstāk sēdus un sabāzīja segu gar padusēm. – Tu brauc sporta kabrioletā pa Kensingtonu vai Čelsiju, vai kādu tamlīdzīgu rajonu, un pats pārsteidzošākais ir tas, ka mašīna brauc bez skaņas,

jo... kurā tur... divtūkstoš sestajā gadā visas automašīnas brauks bez skaņas.

Deksters aizmiedza acis vēl ciešāk un rēķināja. – Divtūkstoš ceturtajā...

– Un kabriolets lido pa Kingsroudu sešas collas virs zemes, stūre ir apvilkta ar ādu, un zem stūres kā spilventiņš pabāzts tavs tuklais vēderiņš, rokās tev ir auto cimdi, nu, tādi, kas atsedz plaukstas virspusi, un pauris tev ir papliks un zoda nav nemaz. Tu esi liels vīrs mazā mašīniņā, iededzis brūns kā apcepts tītars...

– Tad varbūt mainīsim tematu?

– Un tev blakus sēd sieviete saulesbrillēs, tava trešā, nē, ceturtā sieva, ļoti skaista, modele, nē, *bijusī* modele, viņai ir divdesmit trīs gadi, jūs iepazināties, kad viņa zvilnēja uz mašīnas motora pārsega kādā autošovā Nicā vai kur, un viņa ir satriecoša un stulba kā zoss...

– Tas nu gan ir jauki. Un bērni?

– Bērnu nav, ir trīs šķirtas laulības, un ir jūlija piektdiena, un jūs braucat uz lauku māju, un tava lidojošā kabrioleta bagāžniekā ir tenisa raketes un kroketa āmuri, un grozs, pilns ar smalkiem vīniem, Dienvidāfrikas vīnogām, nabaga paipaliņām un sparģeļiem, un vējš žūžo tavos plānajos matos, un tu jūties ļoti, ļoti apmierināts ar sevi, un sieva numur trīs vai četri, vai cik nu tur, uzsmaida tev ar kādiem divsimt sniegbaltiem zobiem, un tu smaidi pretī un pūlies nedomāt par to, ka jums abiem nav nekā, absolūti nekā, par ko runāt.

Emma piepeši apklusa. Tu izklausies vājprātīga, viņa sev teica. Lūdzu, pacenties neizklausīties vājprātīga. – Protams, mierina tas, ka mēs visi jau ilgi pirms tam būsim gājuši bojā atomkarā! – viņa mundri noteica, tomēr Dekstera skatiens bija un palika drūms.

– Tad varbūt man labāk iet prom. Ja jau esmu tik sekls un samaitāts...

– Nē, neej, – Emma sacīja drusku pārāk steidzīgi. – Ir tikai četri rītā.

Deksters pavirzījās augstāk, līdz abu sejas gandrīz saskārās. – Nesaprotu, kur tu rauj tādu priekšstatu par mani, tu jau mani tikpat kā nepazīsti.

– Es pazīstu šo tipu.

– Tipu?

– Esmu redzējusi, kā jūs slaistāties pa Moderno valodu nodaļu, dižojaties cits cita priekšā, rīkojat banketus, kur jāierodas frakā...

– Man nemaz nav frakas. Un es nekādā ziņā nedižojos...

– Garajā brīvlaikā jūs vizināties ar jahtām pa Vidusjūru, nāvīgi smalki...

– Ja jau es esmu tik šausmīgs... – Dekstera plauksta nolaidās viņai uz gūžas.

– ...jā, esi.

– ...tad kāpēc tu ar mani guli? – Plauksta pieskārās viņas siltajam, samtainajam augšstilbam.

– Patiesībā man nešķiet, ka es būtu ar tevi gulējusi, zini?

– Nu, kā uz to skatās. – Deksters pieliecās un noskūpstīja viņu. – Tad definē jēdzienu. – Viņa plauksta noslīdēja Emmai uz krustiem, stilbs ieslīdēja starp viņas stilbiem.

– Starp citu, – viņa nomurmināja pa vidu skūpstam.

– Kas? – Emmas kāja apvijās ap Dekstera kājām, velkot viņu ciešāk sev klāt.

– Tev derētu iztīrīt zobus.

– Savējos vari arī netīrīt.

– Šausmīgi! – Viņa iesmējās. – Tu garšo pēc vīna un cigaretēm.

– Tad jau viss kārtībā. Tu garšo tieši tāpat.

Emma atlieca galvu, pārtraukdama skūpstu. – Tiešām?

– Tas nekas. Man patīk vīns un cigaretes.

– Es tūlīt. – Viņa atsvieda nost segu un pārrāpās Deksteram pāri.

– Kur tu iesi? – Viņš uzlika plaukstu Emmai uz kailās muguras.

– Tepat uz mazeni, – viņa atteica, no grāmatu kaudzes pie gultas paņemdama brilles ar lieliem, melniem standarta rāmjiem.

– "Mazene", "mazene"... es diemžēl nezinu...

Emma piecēlās, ar delmu aizsegusi krūtis, kautrīgi pagriezusi viņam muguru. – Neej prom, – viņa sacīja un devās uz durvīm, aizbāzusi divus pirkstus aiz biksīšu un zeķbikšu gumijas un vilkdama to lejup. – Un nespēlējies ar sevi, kamēr būšu prom.

Deksters klusi nošņācās, parausās augstāk sēdus un pārlaida skatienu noplukušajai, īrētajai istabai, pilnīgi droši zinādams, ka šeit kaut kur starp mākslas pastkartēm un fotokopētām niknu lugu afišām atrodas Nelsona Mandelas fotogrāfija, itin kā tas būtu kāds ideāls sapņu princis. Pēdējo četru gadu laikā Deksters bija redzējis neskaitāmas šādas guļamistabas, izkaisītas pa visu pilsētu kā noziegumа vietas, istabas, kurās tu nekad neatradies tālāk par diviem metriem no kāda Ninas Simones albuma, un, lai gan viņš reti bija redzējis vienu un to pašu istabu divas reizes, viss šeit bija pārlieku pazīstams. Izdegušas naktslampiņu spuldzes, novārtā pamesti istabaugi, lēti, saburzīti palagi, kas ož pēc veļas pulvera. Kā visām meičām, kas jūsmoja par mākslu, arī Emmai piemita kaislība uz fotomontāžām: ar zibspuldzi fotografēti koledžas draudzeņu un radinieku momentuzņēmumi sajaucās vienā putrā ar Šagāla, Vermēra un Kandinska reprodukcijām, Če Gevaras, Vudija Allena

un Semjuela Beketa portretiem. Nekas šeit nebija neitrāls, viss pauda piederību vai viedokli. Šī istaba bija gatavais manifests, un Deksters nopūzdamies atskārta, ka Emma ir viena no tām meičām, kuru izpratnē apzīmējums "buržuāzisks" ir lamuvārds. Viņš varēja saprast, kāpēc negatīvas blakusnozīmes var būt vārdam "fašistisks", turpretī viņam patika gan vārds "buržuāzisks", gan viss, kas ar to saistījās. Drošība, ceļojumi, gardi ēdieni, labas manieres, ambīcijas – par ko viņam būtu jāatvainojas?

Viņš vēroja dūmus, kas strūkliņā vijās laukā no mutes. Roka, taustīdamās pēc pelnutrauka, uzdūrās grāmatai pie gultas. "Nepanesamais esības vieglums", muguriņa ielauzīta tur, kur atrodami "erotiskie" fragmenti. Nelaime ar šīm kaismīgajām individuālistēm bija tāda, ka viņas visas bija pilnīgi vienādas. Vēl viena grāmata: "Vīrs, kurš noturēja savu sievu par cepuri". Ir nu gan stulbenis, Deksters nodomāja, pārliecināts, ka pats tādu kļūdu nepieļaus nekad.

Divdesmit triju gadu vecumā priekšstats par nākotni Deksteram Meihjū nebija skaidrāks kā Emmai Morlijai. Viņš cerēja gūt sekmes, panākt, lai vecāki ar viņu lepojas, un gulēt vairāk nekā ar vienu sievieti vien, – bet kā lai to visu savieno? Viņš gribēja, lai par viņu raksta žurnālos, un cerēja reiz sarīkot savu darbu retrospektīvu, kaut gan pagaidām nezināja, kas tie varētu būt par darbiem. Gribēja izbaudīt dzīvi līdz mielēm, taču bez kādām nepatikšanām vai sarežģījumiem. Gribēja dzīvot tā, lai jebkurš nejaušs momentuzņēmums, kurā atainota šī dzīve, būtu lielisks. Visam vajadzēja izskatīties, kā nākas. Jā, un izpriecas: viņa dzīvē būs daudz izpriecu, bet skumju tikai tik daudz, cik nu absolūti nepieciešams.

Tas nebija diez cik skaidrs plāns, un jau bija pieļautas kļūdas. Piemēram, šai naktij neizbēgami būs atskaņas: asaras,

muļķīgi telefona zvani un pārmetumi. Droši vien vajadzētu taisīties prom no šejienes, cik vien ātri var. Deksters paskatījās uz savām izsvaidītajām drēbēm, gatavodamies bēgt. Vannas istabā brīdinoši nograbēja un nodārdēja mūžvecā tualetes ūdenstvertne, viņš steigšus nolika grāmatu un turpat pagultē atrada mazu, dzeltenu *Colman's* sinepju bundžiņu, kuru atvēra, lai pārliecinātos, ka, jā, iekšā tiešām ir prezervatīvi un arī sīks, pelēks kāša nosmēķis, līdzīgs peles sūdiņam. Atradis mazā, dzeltenā bundžiņā izredzes gan uz seksu, gan uz narkotikām, Deksters atkal sajutās cerīgs un nolēma, ka varētu šeit pakavēties vismaz vēl kādu brīdi.

Vannas istabā Emma Morlija izslaucīja zobupastas pusloku no mutes kaktiņa un prātoja, vai tik tas viss nav viena briesmīga kļūda. Pēc četriem romantiski tukšiem gadiem viņa beidzot, beidzot bija gultā ar puisi, kurš viņai tiešām patika – patika jau kopš tā brīža, kad Emma pirmo reizi bija ieraudzījusi viņu kādā ballītē 1984. gadā –, bet pēc pāris stundām viņš aizies. Iespējams, uz visiem laikiem. Maz ticams, ka viņš aicinās Emmu sev līdzi uz Ķīnu, turklāt Ķīnu viņa boikotēja. Un viņam nudien nebija ne vainas. Deksters Meihjū. Patiesībā Emma nojauta, ka viņš nebūt nav tik ļoti apdāvināts un piedevām ir drusku par daudz pašapmierināts, tomēr viņš bija iemīļots un asprātīgs, un – ko tur liegties – ļoti glīts. Tad kāpēc gan viņa izturējās tik ērcīgi un ironiski? Kāpēc nevarēja būt pašpaļāvīga un jautra kā tās sapucētās, ņiprās meičas, ar kurām viņš parasti biedrojās? Pa vannas istabas lodziņu iespīdēja rīta gaisma. Atskurbums. Ielaidusi pirkstus izspūrušajos matos, Emma novaibstījās, tad parāva vecmodīgās ūdenstvertnes ķēdīti un devās atpakaļ uz istabu.

Deksters, zvilnēdams gultā, noskatījās, kā viņa parādās durvīs, ģērbusies mantijā, galvā uzlikusi četrstūraino cepurīti, ko bija vajadzējis iznomāt izlaiduma ceremonijai, kāja teatrāli pavedinoši pieglaudās stenderei, rokā viņa turēja saritināto koledžas diplomu. Skatīdamās pār brillēm, viņa nošķieba cepurīti virs vienas acs. – Kā patīk?

– Tev piestāv. Sevišķi tā koķetā nots. Tagad velc to visu nost un nāc gultā.

– Nekā nebija. Tas man maksāja trīsdesmit mārciņu. Un es gribu gūt labumu par visu naudu. – Viņa saplivināja mantiju kā vampīra apmetni. Deksters saķēra to aiz stērbeles, bet Emma iesita viņam ar saritināto diplomu, apsēdās uz gultas malas, noņēma brilles un novilka mantiju. Deksters vēl mirkli redzēja kailo muguru un krūts izliekumu, iekams viss nozuda zem melna T krekla, kurš pieprasīja tūlītēju vienpusēju atteikšanos no atomieročiem. Te tev nu bija, viņš nodomāja. Nekas neapslāpēja seksuālo iekāri tik veiksmīgi kā garš, melns, politisks T krekls, ar ko varbūt varēja sacensties vienīgi Treisijas Čepmenas albums.

Viņš rezignēti pacēla no grīdas diplomu, noritināja nost gumijas cilpu un paziņoja: – Pirmās šķiras bakalaura grāds angļu literatūrā un vēsturē.

– Lasi un raudi, otrās šķiras absolvent. – Viņa pasniedzās pēc diploma. – Uzmanīgāk!

– Liksi rāmī, jā?

– Mamma un tētis pēc šā parauga pasūtīs tapetes. – Emma cieši saritināja papīru, nolīdzināja galus. – Un laminētus šķīvju paliktņus. Mamma liks uztetovēt to sev uz muguras.

– Starp citu, kur tie tavi vecāki ir?

– Tepat kaimiņos.

Viņš satrūkās. – Ak kungs, tiešām?

Emma iesmējās. – Nē jau. Viņi aizbrauca atpakaļ uz Līdsu. Tētis uzskata, ka viesnīcās apmetas tikai sabiedrības krējums.

Diploms nozuda pagultē. – Pavirzies, – Emma teica, bīdīdama Deksteru uz matrača vēso pusi. Viņš atbrīvoja Emmai vietu, neveikli pastūma roku viņai zem pleciem un domīgi noskūpstīja kaklu. Emma pagriezās pret viņu un pierāva zodu pie krūtīm.

– Deks?

– M?

– Pamaigosimies tāpat vien, labi?

– Protams. Ja gribi, – viņš galanti atbildēja, kaut gan patiesībā nekad nebija sapratis, kāda jēga ir "pamaigoties". Maigošanās derēja tikai vecām tantēm un rotaļu lāčiem. No maigošanās viņam piemetās krampji. Vislabāk būtu atzīt sakāvi un žigli steigties mājās, taču Emma valdonīgi nolika galvu viņam uz pleca, un tā nu abi kādu brīdi gulēja stingi un samulsuši, līdz viņa ierunājās:

– Pati nespēju noticēt, ka lietoju šo vārdu – "pamaigoties". Nolādēts – *pamaigoties*! Atvaino.

Viņš pasmaidīja. – Tas nekas. Tu vismaz neteici "čubināties".

– "Čubināties", tas skan baigi.

– Vai "bužināties".

– "Bužināties" ir šausmīgi. Apsolīsim, ka nekad mūžā *nebužināsimies*, – viņa sacīja un tajā pašā mirklī to nožēloja. Apsolīsim, ka nebūsim kopā? Protams, izredžu tik un tā bija maz. Abi atkal ieslīga klusēšanā. Bija sarunājušies un skūpstījušies visas pēdējās astoņas stundas, un tagad abus pārņēma dziļais, visaptverošais rītausmas nogurums. Aizaugušajā dārzā svilpoja strazdi.

– Es mīlu šo skaņu, – Deksters nomurmināja viņas matos. – Strazdus rītausmā.